

ПРЕДАНИ

ВЕРОНИКА РОТ

ПРЕВОД ГЕРГАНА ДЕЧЕВА

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Allegiant*

Copyright © 2013 by Veronica Roth

Translation copyright © by Veronica Roth

Published by arrangement with HarperCollins Publishers

Превод Гергана Дечева

Редактор Вида Делчева

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“

1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Полиграфюг“ АД, Хасково, 2013

ISBN 978-954-27-1078-3

На Джо, мой пътеводител и опора

*Всеки въпрос има отговор,
на всеки въпрос трябва да бъде отговаряно
или поне да бъде обсъждан.*

*Пътищата на неаогичната мисъл трябва да бъдат
посрещани като предизвикателство.*

Грешните отговори трябва да се поправят.

Правилните отговори трябва да се потвърждават.

Из манифеста на кастата на Ерудитите

ГЛАВА ПЪРВА

Трис

Крача из килията в централата на Ерудитите, а гумите ѝ кънтят в съзнанието ми с всяка стъпка. „Новото ми име ще бъде Едит Прайър. Има толкова много неща, които с радост ще забравя.“

– Значи никога не си я виждала, така ли? Дори не си виждала нейна снимка? – пита Кристина. Раненият ѝ крак е вдигнат върху възглавницата. Простреляха я по време на отчаяния ни опит да покажем на хората в града видеото на Едит Прайър. Тогава нямахме никаква представа какво е посланието ѝ. Не знаехме, че това, което имаше да ни каже, ще разтърси всичко, върху което си въобразявахме, че сме стъпили здраво. Че ще разбие кастите, самоличността ни, идентичността ни.

– Да не би да ти е баба или леля? – Не, казах ти. Не е! – Спирам пред стената, обръщам се и продължавам да крача. – Прайър е... тоест беше... фамилното име на баща ми. Значи е от неговия род. Но Едит е Аскетско име. А роднините на баща ми трябва да са били Ерудити, така че... – Значи е по-възрастна – обажда се Кара и се обляга на стената. Главата ѝ е леко наклонена настрана. Изумително прилича на брат си Уил, на моя приятел Уил, когото

застрелях. После се изправя и приликата изчезва заедно с гуха му. – Вероятно няколко поколения по-млада от нас. Тя е твоя предшественица.

– Предшественица. – Самата гума ми звучи стара, усещам я като разпадаща се тухла, а парчетата ѝ се пръскат в мен. Докосвам стената на килията. Бяла и студена. Обръщам се и започвам да крача отново.

Предшественица? И какво ми е завещала? Освобождение от кастите, знание, че моята самоличност на Дивергент е по-важна, отколкото изобщо мога да си представя. Самият факт, че съществувам, че съм жива, е сигнал, че трябва да напуснем града и да помогнем на всички останали извън него.

– Искам... *трябва* да знам от колко време сме тук – казва Кара и прокарва ръка през лицето си. – И ще спреш ли да крачиш като луда поне за минутка?

Заставам в средата на килията, повдигам вежди и я поглеждам продължително.

– Извинявай – промърморва тя.

– Всичко е наред – казва Кристина. – Тук сме от цяла вечност.

Минали са дни, откакто Евелин успя да овладее хаоса във фойето на централата на Ерудитите с няколко кратки заповеди и да премести всички затворници в килиите на третия етаж. Една жена от безкастовите дойде да почисти раните ни и да ни даде болкоуспокояващи. Яли сме няколко пъти, къпали сме се няколко пъти, но никой не ни казва какво става навън. Колкото и настоятелно да питам, нищо, никаква информация.

– Надявах се, че Тобиас ще дойде по-бързо. Не трябваше ли вече да е тук? – казвам и сядам отчаяно на ръба на леглото си. – Къде е?

– Може би все още е ядосан, че го излъга и зад гърба му

реши да работиш с баща му – отговаря Кара.

Хвърлям ѝ яден поглед.

– Фор никога не би постъпил толкова дребнаво – заявява Кристина. Може би иска да жегне Кара или пък да окуражи мен. Не съм сигурна. – Вероятно става нещо. Сигурно има причина да не може да се добере дотук. Той ти каза да му имаш доверие, нали така?

В онзи хаос, когато всички крещяха и безкастовите се опитваха да ни избутат към стълбите, аз го стисках с все сила, здраво вкопчаха пръсти в ризата му. Не исках да го изгубя. Тогава той стисна китките ми в дланите си и ми каза: „Трябва да ми се довериш. Отиди, където ти казвам“.

– Това и се опитвам да правя – казвам. Истина е. Опитвам се да му имам доверие. Но всеки нерв, всяка фибра, всеки орган в тялото ми се бунтува. Искам свобода, искам да избягам. Не само от тази килия. Свобода извън затвора, извън другия затвор, в какъвто се е превърнал градът ти.

Трябва да видя какво има отвъд оградата.

ГЛАВА ВТОРА

Тобиас

Не мога да вървя из тези коридори, без да усещам тежестта на затисналите ме спомени. Колко дни самият аз бях затворник тук – бос, с пулсираща в цялото ми тяло болка, във всеки мускул, който се опитвах да раздвижа. И с този спомен дойде и другият. Споменът за Беатрис Прайър и за очакващата я смърт, споменът за юмруците ми, блъскащи по вратата, за краката ѝ, отпуснати през ръцете на Питър, за мига, в който той ми каза, че е само упоена.

Мразя това място.

Не е така чисто, както по времето, когато сградата принадлежеше на Ерудитите. Сега войната го е съсипала – дупки от куршуми в стените, навсякъде стъкла от счупени крушки. Стъпвам върху мръсни следи от крака. Лампите едва мъждукаат. Крача към нейната килия. Пускат ме, без да ме питат нищо, защото нося символа на безкастовите – един празен кръг върху лентата на ръката ми. Имам и друго оръжие: приликата с Евелин. Преди време Тобиас Итън беше позорно име, а сега е станало символ на силата.

Трис лежи свита на пода до Кристина, а недалеч от

тях е Кара. Моята Трис. Очаквах да я видя малка и бледа. И тя наистина е малка и бледа, но въпреки това цялата стая е изпълнена с... нея.

Кръглите ѝ очи срещат моите и тя скача на крака. Ръцете ѝ се убиват здраво около кръста ми. Лицето ѝ се заравя в гърдите ми.

Стискам лекичко рамото ѝ с една ръка, а с другата погалвам косите ѝ. Все още се изненадвам, че косата ѝ е толкова къса, че свършва над врата, а не както преди – много под него. Честно казано, бях щастлив, когато я отпържа, защото сега е с коса на боец, а не на момиче. Такава коса ѝ трябва.

– Как влезе? – пита с тихия си ясен глас.

– Аз съм Тобиас Итън – казвам, а тя се засмива.

– Да. Все забравям.

После се отгърбва съвсем лекичко, колкото да вдигне глава и да ме погледне. Очите ѝ са изпълнени с трепет, с очакване, но са и някак колебливи. Сякаш е застанала върху купчина изпадали есенни листа, а вятърът всеки миг може да ги издуха изпод краката ѝ.

– Какво става? Защо се забави толкова? – пита.

Гласът ѝ е умоляващ, отчаян. Колкото и ужасни да са моите спомени от това място, за нея то е истински ад. Нейните спомени са крачките към собствената ѝ екзекуция, предателството на брат ѝ, серума на страха. Трябва да я изведа от тук.

Кара ни гледа с интерес. Чувствам се крайно неудобно. Сякаш кожата ми се е разместила като нескопосано облечена греха, която вече не ми става. Мразя да имам публика, когато водя лични разговори.

– Евелин е блокирала целия град. Никой не може да излезе и на крачка без нейно позволение. Преди няколко дни изнесе реч. Трябвало да се обединим срещу нашите тираны – хо-

рата извън града.

- Тирани? - обажда се Кристина, вади ампула от джоба и изсипва съдържанието ѝ в устата си. Предполагам, че е обезболяващо за раната в крака.

Пъхам ръце в джобовете си.

- Евелин смята, че не бива да напускаме града само и само да помогнем на група хора, които са ни набутали тук, за да ни използват по-късно. И други са на нейното мнение. Искат да се опитаме да се справим сами със собствените си проблеми, а не да напускаме, за да се занимаваме с проблемите на другите. Цитирам я, разбира се - обяснявам. - Подозирам, че тази позиция е много удобна за майка ми, защото, докато всички са доволни, тя ще управлява. В мига, в който заминем, тя губи позициите си.

- Гениално! - негодувва Трис. - Разбира се, че ще вземе най-егоистичното решение и ще избере възможно най-сигурния за самата нея път.

- Но тя има известно право. - Кристина стисва ампулата между пръстите си. - Не казвам, че не искам да напусна града и да видя какво има там, навън. Но тук има толкова много проблеми. А и как ще помогнем на хора, които дори не сме виждали?

Трис се замисля и започва да хапе вътрешната страна на бузата си.

- Не знам - признава с неохота.

Часовникът ми показва три часът. Задържам се повече от необходимото, прекалено дълго. Евелин може да запозре. Казах ѝ, че имам намерение да дойда и да приключа отношенията си с Трис, а такава нещо не отнема време. Не съм сигурен, че ми повярва.

- Чуй, дойдох да те предупредя. Започват процесите срещу всички затворници. Ще ти инжектират серума на истината и ако проработи, ще те обвинят в предател-

ство. Мисля, че това трябва да се избегне, нали?

- Да ме обвинят в предателство? - смръщва се Трис. - И как по-точно може да се определи като предателство това да покажеш истината пред целия град?

- Може да се изтъкува като открито неподчинение на лидерите ти - казвам. - Евелин и последователите ѝ не искат да напускат града. Не очаквай благодарности за видеото.

- Те са същите като Джанин - свива юмруци Трис. Сякаш иска да удари нещо или някого, но няма какво, нито пък кого. - Готови са на всичко, за да удавят истината, да я потулят, да я задушат. И защо? За да царуват в малкия си свят? Това е нелепо.

Не искам да го кажа на глас, но в известен смисъл съм готов да се съглася с майка си. Не дължа нищо на онези хора отвъд града. Независимо дали съм Дивергент, или не, не съм сигурен, че съм готов да им поднеса себе си и да решавам проблемите на човечеството, каквото и да означава това.

Но искам да напусна. Отчаяно искам. Като диво животно, хванато в капан. Като бесен звяр, готов, ако се налага, да презризе кокал, за да извоюва свободата си.

- Каквато и да е истината - подбирам гумите много внимателно, - ако серумът проработи, ще те осъдят.

- Ако? Ако проработи? - пита Кара с присвити очи.

- Дивергент - обяснява ѝ Трис и потупва с пръст слепоочieto си. - Помниш, нали?

- Много хубаво - отвръща Кара и прибира един избягал кичур в кока си. - Очарователно дори. Но не е много реално. От опит знам, че повечето Дивергенти не могат да се противопоставят на серума на истината. Не виждам как ти ще успееш да го блокираш.

- Ти и всички други Ерудити, които забихте иглите в

тялото ми... – сонва се Трис.

– Може ли да се концентрираме вече? Искам да избегна сценария да те изкарвам нелегално от затвора – прекъсвам я. Изведнъж усещам такъв силен копнеж някой да ме успокои, да усетя мир и надежда. Потърсвам ръката на Трис, а тя вече вплита пръсти в моите. Ние не сме от онези хора, които се докосват просто така. Всеки наш допир има значение, всяко докосване е силен прилив на енергия и облекчение.

– Добре, добре – казва нежно тя. – Какъв е планът ти?

– Ще накарам Евелин да те извика първа да дадеш показания – отговарям. – От теб се иска да измислиш някаква лъжа, която ще оправдае Кристина и Кара и да я кажеш, когато си под въздействието на серума.

– И каква лъжа да измисля?

– Смятам да оставя тази задача на теб – казвам. – Умееш да лъжеш по-добре.

Докато изричам последното, напълно съзнавам, че удрям по най-болното място и за двамата ни. Лъгала ме е толкова много пъти. Обеща ми да не отива на екзекуцията си в централата на Ерудитите, когато Джанийн пожела да бъде пожертван Дивергент, но въпреки това отиде. Обеща ми да си стои у дома по време на атаката на Ерудитите, а после я намерих в централата им. Заедно с баща ми! Разбирам много добре защо бе постъпила така, но това не означава, че нещата между нас са съвсем наред.

– Да. – Тя забива поглед в обувките си. – Добре, ще измисля нещо.

Слагам длан върху ръката ѝ:

– Ще говоря с Евелин за процеса. Ще опитам да я накарам да го насрочи по-скоро.

– Благодаря.

И тогава усещам познатия копнеж. Да изляза от тяло-

то си и да говоря безмълвно направо в съзнанието ѝ. Същият онзи копнеж, който изпитвам всеки път, когато я видя – да я целуна. Нищоожното и все пак непреодолимо разстояние между нас ме вбесява. Дланите ни, отпуснати допреди секунди, сега са се впили една в друга. Нейната – влажна и неспокойна, моята – загрубяла и мазолеста... Висял съм на прекалено много гръжки на движещи се влакове. Отново я виждам гребничка и бяла, но очите ѝ ме карат да мисля за сини безбрежни небеса, за необятни безоблачни пространства, каквито никога не съм виждал. Само съм копнял за тях.

- Ако ще се целувате, направете ми услуга. Предупредете ме да не гледам – каза Кристина.

- Ще се – отвръща ѝ Трис. И се целуваме.

Докосвам бузата ѝ, сякаш за да направя целувката безкрайна. Притисвам устните ѝ към моите, така че да почувствам всяка тяхна извивка, да усетя всяко местенце, където се докосват и разделят. Поглъщам насладата от аромата на въздуха между нас, въздуха, който и двамата поемаме и издишваме. Скътавам в себе си нежния допир на носето ѝ. Всичко, което искам да ѝ кажа, е прекалено интимно. Опитвам се да го презлътна, но миг след това решавам, че не бива да ми пука от другите.

- Иска ми се да сме сами – изричам и отстъпвам към вратата, все още обърнат с лице към нея.

- Винаги ми се иска да сме сами – усмихва се тя.

Докато затварям вратата, виждам как Кристина се прави, че повръща, Кара се смее, а Трис стои там права, с ръце, безжизнено отпуснати до тялото ѝ.

ГЛАВА ТРЕТА

Трис

- Мисля, че всички сте игуоти!

Ръцете ми са свити в скута, сякаш гържа спящо бебе. Усещам тялото си натежало от серума на истината. Пот се стича и се събира върху клепачите ми.

- Трябва да ми благодарите, а не да ме разпитвате!

- Да ти благодарим за кое? Че наруши инструкциите на водачите си? Че се опита да спреш един от лидерите на кастата си да убие Джанийн Матюс? С всяко свое действие си доказала, че си *прегатея*. - Евелин Джонсън изплюва гумата. Като змия. В заседателната зала на централата на Ерудитите сме, тук се водят всички процеси. Минала е една седмица, откакто ме затвориха.

Виждам Тобиас, скрит в сянката на майка си. Откакто седнах на стола и разрязаха пластмасовата лента, с която бяха вързани китките ми, той не ме погледна нито веднъж. После за много малка част от секундата погледът му докосна моя и разбрах, че е време да започна да лъжа.

Сега е някак по-лесно, понеже ми е разрешено да лъжа. Почти толкова лесно, колкото да изтласкам тежестта на серума на истината от съзнанието си.

- Не съм прегатея - казвам. - Тогава мислех, че Маркъс

следва заповедите на Безстрашните и на безкастовите. Тъй като не можех да участвам като войник, реших да по-магам с нещо друго.

- Защо да не си можела да участваш като войник? - Заг косата на Евелин свети ярка флуоресцентна лампа. Не мога да видя лицето ѝ, не мога да се фокусирам върху нищо за повече от секунда. Серумът пак ме повлича наголу.

- Защото... - Прехарвам устни, сякаш да спра гумите, преди да изкочат сами. Не знам кога съм развила талант на актриса, но със сигурност не е по-различно от умението да лъжеш, а за това винаги съм имала изключителна гарба. - Защото не мога да държа пистолет, затова. Не мога да държа пистолет след като застрелях... него... приятеля си Уил. Не мога да държа пистолет, откакто застрелях Уил. И сега не мога. Изпадам в паника.

Очите на Евелин се свиват още повече, стават като цепки. Препологам, че дори и да има нещо добро в душата ѝ, аз няма да получа достъп до него. Там няма и грам съчувствие за мен.

- И Маркърс ти е казал, че работи под мое командване? И макар че си знаела за госта обтегнатите му взаимоотношения и с Безстрашните, и с безкастовите, си му повярвала?

- Да.

- Сега разбирам защо не си избрала Ерудитите - размишлява се тя.

Бузите ми пламват. Искам да я шамаросам. Вероятно много от хората в тази стая искат да направят същото, но никога не биха събрали кураж да си признаят. Евелин ни заключи в града като в капан, всичко се контролира от патрулите на безкастовите. Обикалят въоръжени по улиците, следят и наказват. Тя много добре знае, че който държи пръст на спусъка, държи и властта. И сега, когато

Джанин Матюс е мъртва, няма кой да ѝ се противопостави. Няма кой да я презизвика.

От един тиранин на друг. Това е светът ни. Това знаем. Това е настоящето.

- Защо не каза на никого за това, което става? - пита тя.

- Не исках да се стига дотам, че да признавам слабостите си - отвръщам. - Не исках и Фор да знае. Работех с баща му. Знаех, че това няма да му хареса. - Усещам как в гърлото ми напират гуми, които не бива да допускам да излязат, гуми, провокирани от серума на истината. - Донесох ти истината за нашия град, обяснението на причините защо сме затворени в него. И ако не искаш да ми благодариш за това, трябва поне да направиш нещо по въпроса, а не да седиш върху целия хаос, който сътвори, и да си въобразяваш, че си на трон!

Подигравателната ѝ усмивка се изкривява, сякаш е вкусила нещо крайно неприятно. Навежда се към мен, лицето ѝ се изравнява с моето. За първи път осъзнавам колко е стара. Виждам връзаните ѝ като издълбани линии бръчки около очите и устата, виждам болнавия цвят на лицето ѝ, наследен от годините недояждане. Но въпреки всичко е хубава като сина си. Дори системното гладуване не може да унищожи напълно хубостта ѝ.

- Правя нещо по въпроса. Създавам нов свят - казва, а гласът ѝ става съвсем тих. Едва я чувам. - Бях Аскет. Знам истината много преди ти да я научиш, Беатрис Прайър. Не знам как успяваш да се измъкнеш, но ти обещавам, че в моя нов свят няма да има място за теб. Най-вече до сина ми.

Усмиввам се. Знам, че не бива, но е много по-трудно да потиснеш жестовете и изражението си, отколкото гумите. С тази тежест във вените ми... Сега вярва, че То-

биас принадлежи само на нея. Тя не знае истината. Че той вече принадлежи единствено на себе си.

Евелин се обляга назад и скръства ръце.

- Серумът на истината доказва, че си глупачка, но не си предателка. Разпитът приключи. Можеш да си ходиш.

- А приятелките ми? Кристина и Кара? Те не са направили нищо лошо.

- Скоро ще се заемем и с тях - казва Евелин.

Изправям се, едва се гържа на крака, замаяна и изнемошила от серума. В помещението има много хора, застанали един до друг, рамо до рамо. Няколко дълги секунди не мога да открия изхода. Тогава някой ме хваща за ръката. Момче с топла кафеникава кожа и широка усмивка. Юрая! Повежда ме към вратата. Всички започват да говорят.

Юрая ме извежда към коридора и оттам - към асансьора. Натиска копчето и вратата се отваря. Следвам го. Влизаме в асансьора, а аз все още не се чувствам стабилна. Когато вратите се затварят, казвам:

- Мислиш ли, че прекарах с онази част с трона и хаоса?

- Не, тя очакваше да си темпераментна. Можеше да заподозре нещо, ако се беше гържала прекалено премерено и покорно.

Всичко в мен вибрира. Такъв силен прилив на енергия! Нетърпение, очакване на всичко хубаво, всичко ново, което ни предстои. Ще намерим начин да излезем от този град. Свободна съм! Край на чакането, на безкрайното крачене в килията, край на премълчаните отговори на въпросите, задавани от надзирателите.

Но именно надзирателите ми казаха за новата заповед на безкастовите от тази сутрин. Бившите членове на кастите трябва да се преместят да живеят по-близо до централата на Ерудитите. Не е разрешено в едно жилище

да живеят повече от четирима бивши членове на една и съща каста. Трябва да си смесим и облеклото. Вече ми гадоха жълта риза на Миротворците и черни панталони на Прямите.

- Добре, насам сме - казва Юоря и ме извежда от асансьора. Този етаж на централата на Ерудитите е целият в стъкло. Дори стените. Слънцето пробива през прозорците и покрива пода с ярка светлина. На места тя се разлага на малки гъзички. Слагам длан над очите си, за да се защитя от блесналото слънце, и следвам Юоря през дълга тясна стая с легла от двете страни. До всяко легло има стъклен шкаф за грехи и книги, и малка масичка.

- Преди е било пансион на Ерудитите - обяснява Юоря. - Запазил съм легла за Кристина и Кара.

На леглото до вратата седят две момичета в червени ризи. Предполагам, че са били Миротворци. Вляво седи жена с очила, увиснали на ухото ѝ. Може би Ерудит. Знам, че не бива да се опитвам да определям хората по кастите, към които са принадлежали и все още искат да принадлежат, но човек трудно се разделя със старите си навици.

Юоря се отпуска на едно от леглата в дъното на стаята. Сядам до него. Щастлива съм, свободна съм, спокойна съм. Най-сетне!

- Зийк казва, че понякога отнема време да се обработят документите за освобождаване. Безкастовите се бавят, но ще стане, макар и по-късно - казва той.

Усещам само облекчение. Всички, които обичам, всички, за които ми пука и имат значение за мен, ще са на свобода до края на деня. После се сеещам, че Кейлъб е все още в затвора, защото той беше лакеят на Джанийн Матюс, и никога няма да го пуснат. Но колко далеч ще стигнат безкастовите, за да унищожат всяка следа, която Джанийн Матюс е оставила след себе си? Това вече е трудно да се

прогнозира.

Не, не ти пука! Но в мига, в който си го помислям, осъзнавам, че това е пълна лъжа. Та той ми е брат.

- Добре! Благодаря ти, Юрая!

Той кимва, вдига глава и я опира на стената.

- Остави това, кажи ми ти как си - продължавам. - Искам да кажа... Лин...

Юрая беше приятел на Лин и Марлийн. Бяха заедно, откакто ги познавах. А сега и двете са мъртви. Мога да го разбера, да го изслушам. В крайна сметка, и аз загубих двамата приятели. Ал и Уил. Уил загубих при симулацията и заради собствените си прибързани действия. Но в никакъв случай не искам да сравнявам своята грама с неговата трагедия. Нямам никакво намерение да се преструвам. Причината е само една: Юрая познаваше приятелите си по-добре, отколкото аз познавах моите.

- Не ми се говори за това - поклаща глава той. - Не искам и да мисля. Искам някак си да продължа напред.

- Добре... разбирам... но ако имаш нужда от... само ми кажи, и...

- Да - усмихва се той и става. - Няма проблем да почакаш сама, нали? Казах на мама, че ще мина да я видя тази вечер, трябва да тръгна вече. О, за малко да забравя. Фор каза, че иска да те види по-късно.

Почти подскочам.

- Наистина? Кога? Къде?

- Малко след десет. В Милениум Парк, на ливадата - засмива се той. - И не се вълнувай чак толкова. Ще ти се пръсне мозъкът от толкова мислене и вълнение.